

Million Dollar Baby

Joan Obrador

Si no havia quedat prou clar en la seva anterior creació cinematogràfica, amb *Million Dollar Baby*, Clint Eastwood ens ha fet saber definitivament què és ell, com a director de cine.

Eastwood és un creador del setè art amb majúscules, un d'aquells directors que antigament feien cinema d'autor o que dirigien les grans produccions pensant exclusivament en la gran pantalla. *Million Dollar Baby* és una gran pel·lícula fruit d'una llarga vida dedicada a l'antic món del cel·luloide, i aquesta no és una afirmació subjectiva que se sustenti en el pur caprici de qui sotasigna; perquè aquest film conté els elements clàssics que ens permet diferenciar en bon cinema d'aquell que no ho és. Primer de tot, Eastwood ha construït *Million Dollar Baby* a partir d'una estructura narrativa impecable, dominada per una veu *en off* que ens narra la història i reflexiona magistralment sobre la vida i la passió Frankie —la boxa—. En aquest nivell, el film mostra un punt de genialitat: la veritable protagonista de la pel·lícula no surt fins al darrer moment i, a més, l'espectador només podrà intuir la seva figura. En segon lloc, l'antic justicier del *Far West* ha estat capaç d'elaborar una pel·lícula gairebé perfecta des del punt de vista formal, tant pel que es refereix als moviments de la càmera, com en la utilització de la llum i la foscor. En tercer lloc, la interpretació del trio protagonista —el mateix director és Frankie, un entrenador de boxa que per res del món es voldria fer càrrec d'una boxejadora; M. Freemant és Scrap, el vell boxejador retirat que ens conta la història i H. Swank encarna una lluitadora que possiblement es farà amb l'Oscar d'interpretació femenina— és exemplar. Si no fos perquè se'm podria acusar d'excessiu en la meua valoració crec que, a la maduresa d'aquest director americà, trobem una sàvia combinació d'un cinema intimista i expressionista alhora.

Pel que fa a l'argument i la construcció dels personatges, *Million Dollar Baby* és un film original. Maggie Fitzgerald no és la versió femenina d'aquell Rokie Balboa del segle passat que explotà Silvester Stalone fins que no fou rentable a la taquilla, sinó que és una dona de carn i ossos, que vol ser campiona per superar una vida que detes-

ta. D'altre costat, Frankie no és el típic entrenador corrupte, interessat només en els guanys, sinó que és una bona persona que, abans que res, es preocupa per la salut dels seus pupils. Per acabar-ho d'arrodonir, ella és una ànima pura completament oblidada per la seva família i sense amics reconeguts; ell és un catòlic amb dubtes però que acudeix a missa cada dia des de fa vint-i-tres anys.

Moltes són les preguntes que em va suggerir aquest film. Alguna d'elles podria ser trivial: ¿Per quina raó ha triat Eastwood el món de la boxa per construir la seva darrera història?, ¿per quin motiu Frankie és d'origen irlandès i professa la religió catòlica?, ¿per què, justament!, la boxejadora que provoca el dramàtic final de Maggie té la nacionalitat de l'Alemanya comunista?, ¿quina és la raó, en suma, de la diferència d'edat que existeix entre Frankie i Maggie?, ¿ha volgut Eastwood donar una rèplica fictícia a la defensa radical d'Amenabar de l'eutanàsia a *Mar adentro*? Les respostes a les dues darreres qüestions em semblen clares: el fet que Frankie doblí en edat Maggie es deu simplement al fet que Clint Eastwood no ha volgut filmar una simple història d'amor; evidentment, *Million Dollar Baby* constitueix una romàntica història d'amor, però el component sexual és troba completament diluït en una atmosfera carregada de dolor físic i espiritual. Per altra banda, és evident que aquest no és

un film reivindicatiu des de cap punt de vista, i molt menys de qüestions que interessin a l'actualitat espanyola.

No és casualitat que *Million Dollar Baby* es desenvolupi dins el món dur, extremadament masculí de la boxa, perquè el vell *Million Dollar Baby* ha recercat l'ecosistema més adequat per reflexionar sobre l'extrema solitud de l'individu davant del seu destí; ja sigui en el moment de protegir-se dels atacs de l'enemic dins el quadrilàter, com a l'hora d'acceptar la responsabilitat sobre els nostres fets del passat. Ni la fe catòlica ens pot donar consol. És cert, per un breu moment dins la seva vida, Frankie i Maggie es tenen un a l'altre; però tots dos són éssers que han trencat els llaços fonamentals amb aquells que un dia estimaren: ell ja no reconeixeria ni el rostre de la seva filla, ella renega de la seva mare i la seva germana perquè només donen valor als seus diners.

He de reconèixer, que no acabo d'entendre per quina raó Frankie és un catòlic practicant en el país més poderós del regne protestant, ni tinc clar per quina raó és irlandès. I, molts menys, acabo d'entendre quin és el motiu que l'ha impulsat a trobar l'enemiga mortal de Maggie a l'antiga República Democràtica d'Alemanya. Se m'acudeix que, tot plegat, és fruit d'una fresca ironia que es troba soterrada sota un profund sentit existencial. ■

